

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/18/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8719202537
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8719202537.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobkyne: Q. C., C.. X.X.XXXX, S. X. XX, XXX XX M. - B., právne zastúpená: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom Nám. sv. Egídia 93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, proti žalovanému: M. S., C.. XX.XX.XXXX, S. X. XX, XXX XX M. - B., právne zastúpený: JUDr. Peter Behúň, advokát so sídlom Nám. sv. Egídia 44, 058 01 Poprad, IČO: 52 461 092, o zaplatenie sumy 6.800,- eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 17C/20/2019-114 zo dňa 11.02.2020 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I.
- II. Mení rozsudok vo výroku III. o trovách konania tak, že náhradu trov konania žalovanému nepriznáva.
- III. Náhradu trov odvolacieho konania žalovanému nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa domáhala voči žalovanému zaplatenia sumy 6.800,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 02.05.2019 do zaplatenia titulom náhrady škody.

2. Súd prvej inštancie rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 17C/20/2019-114 zo dňa 11.02.2020 tak, že cit.:

„I. Žalobu z a m i e t a .

II. Návrh na prerušenie konania do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Poprad sp. zn. 12C/17/2019 z a m i e t a .

III. Žalobkyňa je p o v i n n á nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu, o výške ktorých súd rozhodne uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka.

4. Konštatoval, že žalobkyňa v predmetnom konaní uplatňuje nárok na náhradu škody, ktorá jej bola spôsobená zo strany žalovaného nevydaním osobného motorového vozidla v súlade s rozhodnutím súdu. Súd po vyhodnotení všetkých okolností dospel k záveru, že takýto nárok žalobkyne nemožno priznať, keď nie sú splnené všetky predpoklady podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka pre priznanie nároku na náhradu škody. Tieto súd prvej inštancie vyhodnotil nasledovne:

- protiprávny úkon žalovaného - je nesporné vychádzajúc zo zhodného tvrdenia strán sporu, že žalovaný nesplnil povinnosť vyplývajúcu z právoplatného a vykonateľného rozsudku súdu, povinnosť

vydať predmetné osobné motorové vozidlo žalobkyni. V prípade, že strana sporu nesplní povinnosť uloženú súdnym rozhodnutím, má právo žalobkyňa ako oprávnená v exekučnom konaní domáhať sa výkonu rozhodnutia. Nesplnenie povinnosti vyplývajúcej zo súdneho rozhodnutia bez ďalších okolností nezakladá právo domáhať sa v súdnom konaní náhrady škody. V danej veci na iné ďalšie okolnosti žalobkyňa nepoukázala;

- škoda žalobkyne - žalobkyňa nepreukázala, žeby nesplnením povinnosti vyplývajúcej zo súdneho rozhodnutia bola žalobkyni spôsobená škoda. Iná situácia tzv. iné okolnosti by nastali v prípade, ak v dôsledku nevydania osobného motorového vozidla žalovaným žalobkyni by žalobkyňa použila finančné prostriedky napr. na nájom vozidla, cenu za cestu použitým taxíkom, ak by bolo osobné motorové vozidlo pre žalobkyňu v danom čase nevyhnutné a účelné. V tomto smere žalobkyni sa tým, že žalovaný jej nevydal osobné motorové vozidlo, nezmenšil majetok. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/3184/2007 z 14.08.2008, podľa ktorého ujma spočívajúca v strate možnosti užívať nehnuteľnosť nemôže byť skutočnou škodou, keďže dotknutá osoba nevydala žiadne prostriedky na prenájom porovnateľnej (náhradnej) nehnuteľnosti, a teda nedošlo k zmenšeniu jej majetku;

- príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom žalovaného a škodou žalobkyni nebola preukázaná, keď nebola preukázaná existencia vzniku škody u žalobkyne;

- zavinenie - súd sa vzhľadom na nesplnenie vyššie uvedených predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody týmto predpokladom nezaoberal.

5. Prvoinštančný súd ďalej konštatoval, že pre priznanie nároku na náhradu škody je potrebné splnenie všetkých predpokladov. V predmetnom konaní žalobkyňa prostriedkami procesného útoku nepreukázala minimálne existenciu škody, príčinnú súvislosť, a z tohto dôvodu žalobu zamietol.

6. Sporná bola podľa súdu prvej inštancie aj výška uplatneného nároku na náhradu škody. V tomto smere dôkazy - výpisy z inzercie predkladala žalobkyňa, žalovaný nepreukázal všeobecnú hodnotu osobného motorového vozidla. Vzhľadom k jednoznačnému záveru súdu o tom, že žalobkyni nevznikla nevydaním osobného motorového vozidla škoda a už vôbec nie vo výške predstavujúcej všeobecnú hodnotu osobného motorového vozidla, súd sa nezaoberal výškou uplatneného nároku.

7. Súd prvej inštancie zároveň zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Poprad sp. zn. 12C/17/2019 o určenie vlastníckeho práva k osobnému motorovému vozidlu v zmysle § 162 ods. 1, 3 Civilného sporového poriadku dôvodiac, že nebolo dôvodné a hospodárne prerušiť predmetné konanie, keď rozhodnutie o nároku na náhradu škody nezávisí od výsledku konania sp. zn. 12C/17/2019.

8. Súd prvej inštancie sa stotožnil s tvrdením právneho zástupcu žalobkyne o prekážke res iudicata v konaní o určenie vlastníckeho práva, keď v konaní o vydanie veci súd ako prejudiciálnu otázku rieši vlastnícke právo k veci, ktorej vydania sa žalobca domáha. V tomto konaní súd nie je kompetentný riešiť námietku týkajúcu sa prekážky res iudicata vo veci sp. zn. 12C 17/2019.

9. K námietke právneho zástupcu žalovaného týkajúcej sa rozhodnutia tunajšieho súdu vo veci sp. zn. 15C/119/2015 súd prvej inštancie konštatoval, že priznaný nárok žalobkyni v konaní nemá vplyv na posúdenie nároku na náhradu škody.

10. Na margo veci súd prvej inštancie konštatoval, že nesplnenie povinnosti uloženej súdnym rozhodnutím povinným samo o sebe nezakladá oprávnenému nárok na náhradu škody v prípade vydania veci, či už nehnuteľnej alebo hnuťelnej, už vôbec nie vo výške zodpovedajúcej všeobecnej hodnote veci. Rešpektujúc zákony Slovenskej republiky, exekučné konanie realizované podľa Exekučného poriadku predstavuje zákonný procesný postup, ktorého cieľom je vymożenie pohľadávky, splnenie povinnosti vyplývajúcej zo súdneho rozhodnutia.

11. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a úspešnému žalovanému súd priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania súd rozhodne uznesením po právoplatnosti rozsudku.

12. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku I., ktorým bola žaloba žalobkyne zamietnutá a proti výroku III. o trovách konania podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. V odvolaní uviedla,

že podstatou sporu je náhrada škody za zašantročenie vozidla, ktoré je žalovaný podľa právoplatného rozsudku Okresného súdu Poprad, sp. zn. 20C/3/2017 povinný vydať žalobkyni. Žalovaný vedie voči žalobkyni konanie o určenie vlastníckeho práva k vozidlu pred Okresným súdom Poprad, sp. zn. 12C/17/2019. Konanie nie je toho času skončené. Žalovaný v priebehu konania o vydanie veci svojvoľne odovzdal vozidlo tretej osobe, W. R., s tvrdením, že „dal auto do opravy“. W. R. nemá oprávnenie na opravy vozidiel, nevie uviesť, čo presne na aute opravil, ale tvrdí, že hodnota jeho práce je 980,- Eur a bez zaplatenia tejto sumy auto nevydá. Podstatou argumentácie žalobkyne je tvrdenie, že žalovaný tým, že úmyselne a bez jej súhlasu odovzdal auto tretej osobe, dosiahol stav, kedy nie je možné sa voči nemu domáhať vydania vozidla, teda výkonu rozhodnutia právoplatného rozsudku. Súčasne tým, že porušil svoju právnu povinnosť, založil nárok žalobkyne na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 OZ. Podstatou argumentácie žalovaného bolo počas celého konania len to, že skutočným vlastníkom vozidla je on a že túto otázku je možné riešiť v konaní 12C/17/2019. Aj z uvedeného dôvodu navrhoval žalovaný prerušenie konania. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, pričom ako jediný dôvod svojho rozhodnutia uviedol v bode 26 rozsudku a to, že prostriedkom na ochranu práv žalobkyne je exekučné konanie, v ktorom sa žalobkyňa môže domôcť výkonu rozhodnutia o povinnosti vydať jej predmetné vozidlo. Žalobkyňa s výrokom ani s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie nesúhlasí. Žalobkyňa namietala, že súd vydal prekvapivé rozhodnutie. Podľa žalobkyne došlo k vydaniu typického „prekvapivého rozhodnutia“ tak, ako ho má na mysli domáca a štrasburská judikatúra. Ide o rozhodnutie, ktoré je založené na takom právnom alebo skutkovom hodnotení, o ktorom v konaní „nebola reč“ a ku ktorému sa strany nemohli pred súdom vyjadriť. Žalobkyňa v súvislosti s touto námietkou poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 7Cdo/42/2010, Najvyššieho súdu ČR vo veci sp. zn. 22Cdo/3441/2006. Podľa žalobkyne presne o tento stav v prípade napadnutého rozsudku ide. Úvaha súdu, na ktorej je rozsudok založený je takáto - ak je daná možnosť výkonu rozhodnutia o vydaní veci, nemôže vzniknúť nárok na náhradu škody zašantročením veci. Základnou vadou tejto argumentácie je však to, že pred súdom prvej inštancie vôbec neodznela. Takáto procesná obrana nebola žalovaným vôbec vznesená. V civilnom súdnom konaní nie je súd oprávnený nahrádzať argumentačnú aktivitu sporových strán. Súd má rozhodovať medzi hmotnoprávnou argumentáciou žalobcu a žalovaného a nie pridávať vlastnú, tretiu argumentáciu. A aj vtedy, ak súd na základe vlastnej úvahy posudzuje vec inak ako obe sporové strany, je povinný na možnosť odlišného právneho posúdenia strany upozorniť. (Osobitne tú stranu sporu, ktorej je takéto právne posúdenie v neprospech.) Na to je určený inštitút vyslovenia predbežného názoru súdu. V danej veci sa vykonávalo dokazovanie ohľadom toho, kde sa vozidlo reálne nachádza, dôvody, pre ktoré ho žalovaný nemôže vydať žalobkyni a dokazovala sa jeho hodnota. Predmetom dokazovania vôbec nebolo, či sa vo veci výkonu rozhodnutia vedie exekučné konanie a ak sa nevedie, tak z akého dôvodu. Až z odôvodnenia samotného rozsudku sa žalobkyňa dozvedela, že súd za podstatnú považoval práve otázku možného výkonu rozhodnutia v exekučnom konaní. Paradoxom pritom je, že pokiaľ súd dospel k názoru, že potrebnú súdnu ochranu môže žalobkyňa dosiahnuť v exekučnom konaní, nemusel a nemal pripustiť žiadne iné dokazovania a žalobu na prvom pojednávaní zamietnuť. Z priebehu konania však žalobkyňa tento právny názor súdu nemala ako zistiť, nakoľko ju na to súd neupozornil a súčasne jej umožňoval vykonávať dokazovanie v úplne inom smere. Ide skutočne o učebnicový príklad prekvapivého rozhodnutia, kedy sa ohľadom exekučného konania žalobkyňa vyjadruje po prvýkrát až v odvolaní a dokonca aj samotný žalovaný sa k tejto okolnosti bude vyjadrovať až vo vyjadrení k odvolaniu. Žalobkyňa ďalej poukázala na faktickú nemožnosť výkonu rozhodnutia. Uviedla, že ak by mala vedomosť, že súd považuje otázku výkonu rozhodnutia za podstatnú, bola by v prvoinštančnom konaní uviedla toto vysvetlenie, ktoré teraz uvádza v odvolacom konaní. Žalobkyňa po právoplatnosti rozhodnutia o vydaní vozidla vyzvala žalovaného na jeho vydanie, no bezúspešne. Žalovaný jej tvrdil, že vozidlo nemá a súčasne odmietol uviesť, kde sa nachádza. Ešte v roku 2019 na pojednávaní vo veci o určenie vlastníckeho práva (12C/17/2019) žalovaný (v opačnom procesnom postavení) uviedol, že vozidlo „dal niekomu, no nepamätá si jeho meno“. Následne uviedol, že ho dal niekomu, kto sa volá W.. Až v priebehu tohto konania, konkrétne dňa 13.12.2019 žalovaný priznal, že vozidlo sa nachádza u W. R. a uviedol aj konkrétne miesto. Tento človek následne na pojednávaní dňa 20.12.2019 potvrdil, že auto sa nachádza u neho s tým, že ho nevydá nikomu, ak mu nebude zaplatená suma 980,- Eur.

Súdny exekútor nie je policajný vyšetrovateľ. Súdny exekútor nemá operatívny aparát na vyhľadávanie huteľných vecí. Pred začatím tohto konania žalobkyňa nevedela s určitosťou uviesť ani, kde sa vozidlo nachádza. Prípadná exekúcia by bola celkom zjavne neúspešná, nakoľko vozidlo žalovaný nemal v dispozícii a nikto nevedel, kde ho zašantročil. Auto nie je dom, byt, alebo peniaze na účte, ktoré možno zaistiť exekučným príkazom. Exekútor vie odňať len takú huteľnú vec, ktorej miesto výskytu mu je známe. Žalobkyňa ako majiteľka vozidla tiež nie je povinná vykonávať vlastné vyšetrovanie a zháňať auto po meste. Ak je žalovanému súdom uložená povinnosť vydať vozidlo, je na jeho ľarchu, aby to

zabezpečil na svoje náklady. A ak túto povinnosť nemôže splniť napríklad preto, lebo auto zničil, či zašantročil, je povinný vydať peňažnú náhradu. Je to presne rovnaká situácia, ako keby žalovaný po právoplatnosti rozsudku vozidlo zničil. Aj v takom prípade by bola exekúcia nemožná a žalovaný by musel nahradiť škodu v peniazoch. Rovnaká situácia by nastala, ak by vozidlo vyviezol do zahraničia. Alebo aj vtedy, ak by vôbec neuviedol, kde vozidlo je. Vo všetkých uvedených prípadoch je totiž začatie exekúcie formálne možné. (Súd by vydal poverenie.) Ale reálne je rozsudok v dôsledku správania žalovaného nevykonateľný. Práve z toho dôvodu podala žalobkyňa žalobu o náhradu škody a nezačala márne exekučné konanie.

Podľa žalobkyne ide tiež o rozpor s dobrými mravmi, lebo celé konanie žalovaného ohľadom predmetného auta je v hrubom rozpore s dobrými mravmi a nesleduje nič iné, než nečestný úmysel vyhnúť sa vráteniu veci. V prvotnom konaní o vydanie veci (20C/3/2017) najprv žalovaný skúšal oddialiť rozhodnutie procesnými obštrukciami a to až do takej miery, že došlo k zneužitiu potvrdenia o práceneschopnosti právneho zástupcu. Keď súd toto neakceptoval a vydal kontumačný rozsudok, žalovaný počas odvolacieho konania účelovo odovzdal vozidlo W. R. „akože do opravy“, ktorú nezaplátil. W. R. pritom podľa vlastného svedeckého vyjadrenia nemá žiadne živnostenské ani iné oprávnenie na opravu vozidiel, nevie vystaviť žiadny účtovný doklad o oprave a nevie ani len špecifikovať, čoho sa oprava mala týkať (diely, práca). Vie len to, že mu mal vzniknúť nárok na odmenu vo výške 980,- Eur (bez komentára žalobkyne, že takýto svedok ešte aj dokáže prísť pred súd a výslovne uviesť, že za vydanie vozidla požaduje zaplatenie nezdanených peňazí z neoprávneného podnikania.). Na výzvy o vydanie vozidla a rešpektovanie rozsudku žalovaný nereagoval. V reakcii na podanie tejto žaloby podal na súd žalobu o určenie vlastníckeho práva, hoci už raz právoplatne prehral konanie o vydanie veci. Súd teda poskytol súdnu ochranu zjavne nesprávnej osobe a najmä takému konaniu, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, je naivne účelové a jeho jediným cieľom je vyhnúť sa výkonu právoplatného rozhodnutia súdu. Ak by mal byť tento právny názor súdu záväzný pre všetky podobné prípady, stačilo by, aby sa ten, komu súd právoplatne uložil povinnosť vydať vec, tejto veci akýmkoľvek spôsobom zbavil tak, aby mohol povedať, že ju „nemá u seba“. Následne by proti nemu nebolo možné úspešne viesť ani exekúciu ani žalobu o náhradu škody. Pomerne jednoduchý návod na obchádzanie zákona a výkonu súdneho rozhodnutia.

Právna podstata nároku na náhradu škody: Jadrom celého konania je úplne jednoduchá vec. Ten, kto je povinný vydať vec, je povinný ju vydať vlastníkovi. Ak ju nevydá, porušuje svoju právnu povinnosť, čím vzniká jeho zodpovednosť za škodu podľa § 420 ods. 1 OZ. Výška tejto škody sa úplne logicky rovná hodnote nevydanej veci, teda tomu, o čo sa majetok vlastníka v dôsledku nevydania veci zmenšil. Ten, kto má u seba cudziu vec získanú bez súhlasu vlastníka, zodpovedá za túto vec v celom rozsahu, teda dokonca aj za náhodu a vis maior. Táto zásada rímskeho práva je v platnosti viac ako 2 tisícročia. Dokonca aj vtedy, ak by nedobromyseľný držiteľ nemohol vec vydať bez vlastnej viny (napríklad pre krádež, zničenie inou osobou, vyššou mocou a pod.), aj tak by zodpovedal majiteľovi za škodu na tejto veci. Je to dôsledok toho, že si vec neoprávnene prisvojil. Žalobkyňa nežiadala, aby žalovaný dal jej auto do opravy osobe, ktorá na to dokonca ani len nemá oprávnenie. Žalovaný nemal žiadne právo vydávať vozidlo komukoľvek. Ak tak urobil, musí znášať vzniknutú škodu. Úvaha súdu je presne opačná a prenáša zodpovednosť nie na povinného, ale na oprávneného, ktorému berie úplne jednoduchý nástroj právnej ochrany, ktorým je žaloba o náhradu škody a namiesto toho ho pobáda využiť oveľa neistejší nástroj, ako je výkon rozhodnutia ohľadom vydania veci, o ktorej nikto nevie, kde sa nachádza a kde sa bude nachádzať. Všetky procesné úkony žalovaného teda nesmerujú k ničom inému ako tomu, aby sa vyhol vráteniu vozidla, ktoré zadržuje už niekoľko rokov.

Vo vzťahu k výroku o trovách konania žalobkyňa namietala, že pokiaľ sa výrokom I. poskytla súdna ochrana nemorálnemu konaniu žalovaného, o to viac to platí o rozhodnutí o trovách. Ak by totiž aj bolo z nejakého dôvodu správne zamietnutie žaloby, ťažko nájsť typickejší prípad na výnimku zo zásady úspešnosti konania ako je táto vec. Ako mohla žalobkyňa v čase podania žaloby viesť úspešne exekúciu, keď sa o tom, kde sa vozidlo nachádza, dozvedela až v priebehu konania dňa 20.12.2019. V čase podania žaloby neprichádzala exekúcia vôbec do úvahy. Žalovaný teda úmyselne zašantročil a zatajil vozidlo, čím znemožnil faktický výkon rozhodnutia o vydaní veci a žalobkyňa mu v konaní o náhradu takto spôsobenej škody má platiť náhradu trov konania. Ak by bol žalovaný rešpektoval rozhodnutie súdu a vydal vozidlo, toto konanie sa nemuselo ani len začať. Žalobkyňa nerobí nič iné, než že sa zákonným spôsobom domáha svojho práva už v druhom súdnom konaní. Za tejto situácie je rozhodnutie o náhrade trov zjavne nespravodlivým rozhodnutím. Žalobkyňa preto z opatrnosti, pre prípad, ak by odvolací súd rozsudok potvrdil, žiada, aby z vyššie uvedených dôvodov ako dôvodov osobitného zreteľa nepriznal právo na náhradu trov konania ani jednej strane podľa § 257 CSP. Na základe uvedeného žalobkyňa žiada, aby odvolací súd rozhodol v zmysle odvolacieho petitu.

13. V odvolacom konaní doručila žalobkyňa súdu prvej inštancie vyjadrenie, v ktorom uviedla, že dňa 28.02.2020 vyzvala W. R., ktorý zadržáva osobné motorové vozidlo patriace žalobkyni na vydanie veci. W. R. opätovne potvrdil, že auto sa nachádza u neho s tým, že ho nevydá nikomu, ak mu nebude zaplatená suma 980,- Eur. Žalobkyňa predkladá dôkaz o tom, že osobné motorové vozidlo sa nachádza v dispozícii tretej osoby, ktorej ho zveril žalovaný a ktorá auto odmieta vydať. Žalobkyňa si žiadnu opravu vozidla neobjednala a žalovaný konal bez jej súhlasu, keď dal auto tretej osobe. Z uvedeného dôvodu nie je možné viesť exekúciu o vydanie veci voči žalovanému, ktorý vec preukázateľne nemá u seba. Na to, aby sa žalobkyňa mohla domáhať výkonu rozhodnutia právoplatného rozsudku, musela by podať novú žalobu o vydanie veci voči tretej osobe. Ak by súd tejto osobe právoplatne uložil povinnosť vydať vec, tejto veci by sa opäť mohla akýmkoľvek spôsobom zbaviť tak, aby mohla povedať, že ju „nemá u seba“. Následne by ani proti tejto osobe nebolo možné úspešne viesť exekúciu a bolo by potrebné podať ďalšiu žalobu na vydanie veci. Žalovaný teda úmyselne zašantročil a zatajil vozidlo, čím znemožnil faktický výkon rozhodnutia o vydaní veci. Žalovaný nemal žiadne právo vydávať vozidlo komukoľvek. Ak tak urobil, musí znášať vzniknutú škodu. Ide o špekulatívne zneužívanie práva, žalovaný sa takto len vyhýba splneniu povinnosti uloženej právoplatným rozhodnutím súdu, čím žalobkyni vznikla škoda ekvivalentná hodnote vozidla. Na základe uvedeného žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd rozhodol v zmysle odvolacieho petitu.

Žalobkyňa k tomuto vyjadreniu predložila aj vyjadrenie W. R. zo dňa 23.03.2020, v ktorom tento uvádza, že vozidlo sa nachádza uňho. Žiada vyplatiť sumu 980,- Eur presne tak, ako to uviedol na pojednávaní. Predmetné vozidlo vydá okamžite po zaplatení tejto sumy. Zároveň uvádza, že o rozhodnutí 20C/3/2017 nemá žiadnu vedomosť.

14. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

15. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je nedôvodné.

16. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov, alebo vyjadrení strán nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

18. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody

19. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Pre úplnosť odvolací súd udáva ešte nasledovné.

20. V zmysle § 420 ods. 1 OZ zákonnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú:

- Protiprávne konanie - každé konanie v rozpore s objektívnym právom, zákonom alebo iným právnym predpisom
- Škoda - majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch
- Príčinná súvislosť - medzi protiprávnym konaním a vznikom škody musí byť vzťah príčiny a následku; ide o objektívny kauzálny vzťah, existujúci nezávisle na vôli a vedomí konajúceho subjektu
- Zavinenie - vnútorný psychický vzťah škodcu k jeho vlastnému protiprávnemu konaniu a výsledku tohto konania.

21. Podľa odvolateľky jediný dôvod rozhodnutia súdu prvej inštancie je uvedený v odseku 26 napadnutého rozsudku, podľa ktorého prostriedkom na ochranu práv žalobkyne je exekučné konanie, v ktorom sa žalobkyňa môže domôcť výkonu rozhodnutia o povinnosti vydať jej predmetné motorové vozidlo.

22. Žalobkyňa sa vo svojom odvolaní podrobne venovala dôvodom, pre ktoré nie je možné uplatniť nárok na vydanie veci v exekučnom konaní.

23. S tvrdením žalobkyne, že jediný dôvod zamietnutia žaloby je premietnutý v odseku 26 napadnutého rozsudku, sa odvolací súd nestotožňuje. Z napadnutého rozsudku totiž jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa nepreukázala naplnenie všetkých štyroch predpokladov - hmotnoprávných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody. Odvolací súd sa prikláňa k záveru súdu prvej inštancie, že uplatnený nárok na náhradu škody z toho dôvodu nemôže obstáť. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil neexistenciu zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu na strane žalovaného, v súvislosti s čím správne právne uzavrel, že neboli splnené zákonné predpoklady pokiaľ ide o protiprávne konanie, škodu a príčinnú súvislosť, pričom sa dôvodne už nezaoberal zavinením, keďže neboli splnené zostávajúce zákonné predpoklady zodpovednosti za škodu.

24. Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní tvrdila, že až z odôvodnenia samotného rozsudku sa dozvedela, že súd za podstatnú považoval práve otázku možného výkonu rozhodnutia v exekučnom konaní, odvolací súd konštatuje, že samotná žalobkyňa v žalobe uviedla, že nie je možné vykonať právoplatné rozhodnutie Okresného súdu Poprad sp. zn. 20C/3/2017. To, že motorové vozidlo nie je množné vydať, tvrdil aj žalovaný. Nemôže preto s úspechom obstáť námietka žalobkyne o prekvapivom rozhodnutí, keďže pod argumentom „nie je možné vykonať právoplatné rozhodnutie“ nemožno chápať nič iné, ako tvrdenie, že nemožno iniciovať exekúciu. Samotná žalobkyňa tiež v odvolaní uviedla, že začatie exekúcie je formálne možné, ale reálne je rozsudok nevykonateľný v dôsledku správania sa žalovaného. K uvedenému odvolací súd konštatuje, že Exekučný poriadok jednoznačne stanovuje, kto je v danom prípade v exekučnom konaní oprávneným a povinným. Okolnosť, ako by postupoval exekútor pri výkone rozhodnutia o vydanie veci, vyplýva zo zákona a nie je možné bez ďalšieho vysloviť záver, že prípadná exekúcia by bola neúspešná len z dôvodu, že predmet exekúcie zadržiava tretia osoba.

25. S poukazom na uvedené považoval odvolací súd odvolacie námietky žalobkyne za nedôvodné a považujúc napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej za vecne správny tento potvrdil so stotožnením sa s jeho odôvodnením postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

26. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

28. Zákon upravuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok konania a zodpovednosti za zavinenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania, a to v podobe ust. § 257 CSP. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

29. Aplikácia citovaného ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán

sporu. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery strán sporu, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Prípadné nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich kritérií je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a aby neodporovalo dobrým mravom.

30. Žalovaný nerešpektoval právoplatný rozsudok Okresného súdu Poprad č.k. 20C/3/2017-43, ktorý bol aj potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 20Co/98/2018-84 a predmetné motorové vozidlo žalobkyni nevydal. Z obsahu spisu je zrejmé, že motorové vozidlo dal inej osobe, a to W. R., podľa jeho tvrdenia do opravy. W. R. ho do zaplatenia mu za opravu odmieta vydať. Rešpektovaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu zo strany žalovaného nemuselo začať ani ďalšie predmetné súdne konanie, v ktorom uloženie povinnosti neúspešnej žalobkyni by bolo zjavne nespravodlivým.

31. Odvolací súd po posúdení predmetnej právnej veci dospel k záveru, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalovanému. Je totiž nepochybné, že zároveň by bolo v rozpore so spravodlivým usporiadaním sporu, ak by súd priznal náhradu trov konania strane, ktorá disponovala s vecou bez súhlasu jej vlastníka. Uvedené skutočnosti považoval odvolací súd za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý výnimočne nemusí náhradu trov konania žalovanému priznať, a preto zmenil súvisiaci výrok III. o trovách konania v napadnutom rozsudku postupom podľa § 388 CSP a s poukazom na ust. § 257 CSP a náhradu trov konania úspešnému žalovanému nepriznal. Z rovnakých dôvodov nepriznal ani náhradu trov odvolacieho konania žalovanému, ktorý bol síce v odvolacom konaní úspešný, avšak k odvolaniu sa nevyjadril a žiadne trovy odvolacieho konania mu ani zo spisu nevyplývajú.

32. Judikatúra súdov vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj napríklad Uznesenie Ústavného súdu SR z 23.6.2004 sp.zn. III.ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na uvádzané skutočnosti má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a zodpovedá kritériám určeným v ustanovení § 120 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalobkyne, ktoré nemohli spôsobiť zmenu právneho posúdenia predmetných vecí. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v jeho napadnutej časti ako vecne správny so stotožnením sa s dôvodmi napadnutého rozsudku postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, a to aj vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania.

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).